

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Nunquam meliùs resplenduerunt Excellentiaè Dei, quàm in
mysterio Incarnationis, ubi velatæ & obtectæ videntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

quæ Christi adventum præcesserunt, Sæculis, involutos aspexifsemus nos vel umbris Judæorum, vel tenebris Gentilium. Et suavissima Patris nostri cœlestis providentia nasci nos fecit in plena veritatis meridie, in tempore gratiarum, in medio thesaurorum cœlestium nobis apertorum, nosque expectantium, ut nos locupletent. Invenimus Filium Dei præcessisse nos in terris, ut verbis suis & exemplis nos viam edoceret cœli. Aspiciamus, præparasse ipsum nobis Ecclesiam omninò sanctam, omninò sapientem, totamque suis gratis referant; charissimæ more matris, quæ nos recipit, dum nascimur, quæ nos abluit, dum baptizamur, quæ nos in filios adoptat Dei, quæ æterni hæredes nos facit regni, abs eo, quòd bona solummodo sciamus, quæ exhibet nobis.

Adhæc nos instruere folicita est, nobisque innumeras declarare obligationes, quibus tenemur amandi Christum Jesum, qui magis nos propriam suam dilexit vitam: ipsa contendit, ut vivere nos faciat Spiritum ejus; ipsa nos nutrit pretioso corpore ejus; ipsa nos adhortatur consiliis ejus; ipsa nos excitat sanctis exemplis filiorum ejus, ut sancti fiamus. O DEUS! si agnoscere nōssemus, quanta nostra sit felicitas, dum nasci nos contigit in Christianæ gremio Religionis? Unica hæc prærogativa, Christianum esse, majoris est cunctis mundi imperiis: Quam ingratus sim, nisi grates rependam DEO omnibus diebus vitæ meæ! Quam infidelis sim DEO, nisi omnes impendam nervos, ut tantam reddam dignum felicitate? Mallem verus esse Christianus, quam totius esse Imperator universi.

ARGUMENTUM.

Nunquam melius resplenduerunt Excellentie DEI, quam in Mysterio Incarnationis, ubi velata & obteſta videntur.

ARTICULUS IV.

OMnes hæ magnæ veritates dissipabant paulatim nubes, quæ ascenderant in animam hujus Medici; agnoscebamus ex serenitate, quæ denuò ridere incipiebat in vultu ipsius, effugatum

esse mœrorem ex ipsius animo, ea ferè ratione, qua noctis tenebræ diffugiunt è mundo, redeunte sole, ipsamque haud levè iterum potiri solatio. Veruntamen nondum adhuc plenè contentus

tentus erat; incipiebat enim novas nobis proponere difficultates.

Videtur infirmitates Humanitatis magis apparuisse in Christo Jesu, quam excellentia divinitatis ipsius.

Optarem ergo, dicebat, quod CHRISTUS JESUS, cum DEUS sit & homo, ipsiusque divinitas infinita ratione ejus transgrediatur Humanitatem, aliquos saltem demonstrasset excellentiarum suarum radios, è quibus perspexissent homines, ipsum infinita ratione magis esse DEUM quam hominem, eò quod eo descenderit nomine, ut talem se illis, qualis erat in rei veritate, exhiberet. Verum nihil in eo intueri licuit, nisi infirmitates humanas, è quibus arguerent omnes, ipsum simpliciter esse hominem, & non DEUM. DEUS est omnipotens, & in ipso non videbantur nisi infirmitates: DEUS est infinito modo sapiens; & omnia, quæ fecit ipse, videbuntur haud difficulter sapientissimis quibusque nonnisi stoliditates; DEUS refulget gloria & majestate infinita; & in ipso videre non erat, nisi contemptus, opprobria, ignominias: Ostendit hoc animum ratione præditum; qui vellet aliquid illustre magis ac splendidum ad sibi satisfaciendum.

Omnipotentia DEI nusquam magis refulget, quam in Mystero Incarnationis.

Quid inquis, respondit Ecclesiasticus? Ubi excellentiæ & perfectiones DEI majori effulserunt cum splendore, quam in hoc mysterio? Dic mihi, in quo

putas refulgere maxima cura magnificentia omnipotentiam DEI? In creatione mundi, respondit Medicus; nam è nihilo conficere tam speciosum opus non est nisi omnipotentis DEI. Sed reponit Ecclesiasticus: Si totum hoc esset, quod facere ipsa potest, non foret infinita; nec creatio mundi, nec creatio centies millenorum mundorum sufficeret ad demonstrandam magnitudinem omnipotentis Dei; eò quod hæc omnia finita sint, & ipsa semper plura, quam quæ finita sunt, conficere possit. Sed in mysterio Incarnationis refulget in tota magnitudine, in tota fortitudine sua; efficiendò namque DEUM HOMINEM nil unquam nec amplius, nec majus efficere potest. Ecce cur beatissima Virgo, cui major erat notitia magnitudinis hujus mysterii, quam ulli creaturæ, dixerit in suo Cantico: *Fecit potentiam in brachio suo*: Sanè impendit in hoc omnem omnipotentis brachii sui fortitudinem; & benè ineffabile hoc mysterium, triumphus omnipotentis DEI potest nuncupari.

Ubi observas meliùs consilia infinitæ sapientiæ DEI? Admiror illam quotidie, inquit Medicus, in tam pulchra mundi dispositione, tamque ordinata gubernatione illius: Quando intueor correspondentiam omnium

Luc. I. V.

Nusquam
pienti
clariù
fit, q
Myste
carnat

nium partium ipsum componentium, tam velocem, tam exactum, tamque uniformem cursum Solis, ad dimetiendum tempus, & reducendas anni tempestates; quando aspicio incomprehensibile vinculum, quod facere potuit ex substantia omnino spiritali cum alia prorsus corporali in personis nostris, ad componendum nos ex corpore & anima. Quando adverto artificium admirabile, quo cuncta instruxit animantia usque ad aviculas minimas, usque ad muscas & araneas ad conficienda opera, quæ nostrum superant captum, omnemque imitationis nostræ conatum, quin tamen alium unquam habuerint instructorem, quam divinam Conditoris sui sapientiam: aperio vix oculos, & ubivis occurrit divina hæc sapientia, quam admirror in omnibus operibus ejus.

Sed quid omnia hæc sunt, retorquet Ecclesiasticus, respectu prodigiorum, quæ ostendit nobis in mysterio Incarnationis? Si admireris sapientiam DEI in dispositione mundi, & in pulchra partium ipsius, omnium nempe creaturarum, correspondentia: quanto magis admirari oportet mundum alium, compositum è creatore & creaturis, ex æternitate & tempore, ex omnipotentia & infirmitate, ex omni & ex nihilo, personam

Jesu Christi; quodque hæc omnia, quæ tam incompatibilia videntur, quæque infinito à se invicem distant intervallò, unita inveniantur, tamque bene inter se conveniant, ut nonnisi unam eandemque constituent personam per mysterium Incarnationis Verbi. Nonnè merito intonemus attoniti stupore? O prodigium incomprehensibile adorandæ sapientiæ DEI! *O ineffabile Mysterium!*

Si admireris vinculum, quod conficere illa potuit ex anima nostra, quæ tota est spiritus, & nostro corpore, quod non est nisi materia; ita, ut materia hæc, quæ mortua est, vivat vitâ spiritûs, & hic spiritus, quæ nihil habet sensibile, sensibus corporis moveatur; quanto majori percussat admiratione ineffabile & incomprehensibile hoc vinculum, quod fecit hæc ex DEO, qui impassibilis est & immortalis, cum homine tum passibili tum mortali; ex Deo, quia gloria refulget infinita, cum homine, qui opprobriis oneratur & ignominis; ex Deo infinita ratione felici cum homine infelicissimo & miserrimo; quodque hoc vinculum tam sit arctum, tamque perfectum, ut nihil sit in homine, quod non verè sit Deus, & nihil in Deo, quod non verè sit homo, quodque nihilominus nihil ex omnibus

M bus

Nusquam sapientia DEI clarius refulsit, quam in Mysterio Incarnationis.

Vinculum admirabile Divinitatis cum Humanitate in Christo Jesu.

bus infirmitatibus humanis sit in divinitate, & nihil ex perfectionibus in Humanitate? Quis capere possit portentosum hoc prodigium infinitæ sapientiæ DEI? Nonne asserendum sit in hujus Mysterii executione ipsam refulgere cum omni suo splendore.

Tuo id bono est, inquit Medicus, qui cernis ista oculis mentis & lumine fidei; sed pulchritudines hæ non videntur à sapientibus mundi, qui non nisi fatuitatem hic intuentur. Ut quid abjectâ adeò se induat formâ, qui eo venerat nomine, ut nomini suo divinos faceret attribui honores? Ut quid exspoliât se omni eo, quod congruit Deo, & omni eo se vestiat, quod congruere posset mortalium miserrimo? An homo sapiens, si penes se esset, id faceret? Ecce ad tantas se redigeret angustias, quæ summè dedecant magnitudinem DEI?

Prætenditur, hoc fieri ad salvandas animas hominum: sed omnes hominum animæ simul, an tanti sint, ut pro iis Deus vel minimum sustineat dolorem? cùmque universus simul mundus, vel centies milleni mundi, respectu vitæ DEI minoris sint, quàm sit atomus respectu mundi, an dederit & sacrificaverit illam pro homini-

bus? Quis sanæ mentis id non attribueret, non sapientiæ, sed stultitiæ?

Responderem tibi libenter, Sapiens quod Tertullianus hæretico Marcioni, ait Ecclesiasticus: *Sit planè stultum, si de nostro sensu judicemus DEum.* Verum est, non nisi stultitiam id esse penes judicium nostrum humanum. Sed an ignoras, quod scriptum sit, elegisse DEum stulta, ut confundat sapientes mundi? An liceat tibi arguere stultitiæ sapientiam DEI, quia regulas non sequitur sapientiæ nostræ humanæ? An mendacii argues veritatem hujus oraculi in codice sacro: *Quod stultum est DEI, sapientius est hominibus?* Quæro ex te.

Quando venantur, aucupantur, studiosius exquirunt homines, dignitates, divitias, gloriam, potentiam, quæ fulcra sunt superbiæ, & origo omnium vitiorum, quibus deformantur & transformantur in bestias; an dici potest, illos verè sapientes esse. Et quando Christus Jesus sectatur non nisi abjectiones, paupertatem, dolores, injurias, quæ firmiter suffulciunt humilitatem, & omnes pariunt virtutes, quæ vivere faciunt homines vitâ divinâ; an dici potest, id esse fatuitatem? Quis sanæ mentis non volet hac ratione potius feliciter esse stultus,

Stultitia
di, sapi
Jesu Ch

I. Cor.

Quomodo

confilii

di fiat

tia, & ill

sapientia

tus,

tus, ut vivat in tempore vitæ divinæ, & in æternitate vitæ beatæ, quàm esse miserabiliter sapiens more sapientum mundi, ut vivat in tempore vitæ brutali, & in æternitate vitæ miserabilis, si vita tamen appellandus est status alicujus damnati, longè infelicior omni mortis genere? Judica jam ipse, an infinita sapientia DEI non mirabiliter exiteat in apparente hac stultitia abjectionum Christi JESU, & agnoscenda non sit mirabilis stoliditas in apparente sapientia sapientum hujus mundi.

Quando homines continuo se occupant crepundiis terræ, omnemque illis adjiciunt animum, quasi unicum id foret negotium sibi in mundo conficiendum; negligentes interim suæ curam animæ, cogitationes de sua æternitate, & magnum suæ salutis opus; quasi nullius hæc essent ponderis, nihilque ex illis afflueret sibi emolumentum: an verè ipsos esse sapientes posset asseverari? Nonne potius stoliditatum omnium maxima hæc sit, cunctarum Choriphæa & antesignana? Et quando Christus JESUS cætera dimittit omnia, ut unicè invigilet salutem animarum hominum: quando tolerare vult mala temporalia, ut bona acquirat illis æterna; sufferre dolores momentaneos ac transito-

rios, ut perpetua propriæ divinitatis suæ ipsis obtineat gaudia, nunquam transitura; quando dare non renuit vitam mortalem, ut obtineat illis vitam æternam: an dici possit, fatuitatem hoc esse? Nonne potius exquisitissimum sit opus, dignissimumque sapientiæ DEI infinitæ ratione boni?

Sed an sapientiam appellas, in-Jesus Christus terpellat ipsum Medicus, si quis perit, ut nos se perdat, ut salvet alios? Si sal-
salvaret.

vandum adhuc haberet alium Deum sibi æqualem, vel intimum quendam amicum, qui esset alter ipse: diceretur forsan; sapientiam hanc esse, & generositate dignam excellentiæ Dei, quæ infiniti est pretii, pro creaturis, quæ nihili omnino sunt, & pro peccatoribus magnis inimicis suis, qui minoris sunt nihilo, quid in hoc invenias sapientiæ? Ecquid impendii ipsi pendunt animæ hominum? sive omnes peccant, sive omnes salventur, an plus vel minus erit ipse Deus?

Ecclesiasticus ad hæc verba ingemiscens, & in cælum attollens oculos: Coactus sum, inquit, fateri hic tibi cum antiquo illo Philosopho: *Amare & sapere vix DEO conceditur.* Verum est, amoris infiniti impetum, & infinitæ sapientiæ contilium, difficulter convenire in unum: nihilominus oportuit, duas has

M 2.

per-

Sapientia
stultitiaTertullianus
caracStultitia mundi,
I. Cor. I. Christi,Quomodo
confili
di sunt
tia, & illi
sapientia

perfectiones divinas, quæ æquales & idem omnino sunt in Deo, perfecte conciliari in persona Christi JESU. Fateor, difficilem captû hujus conciliationis esse modum; nisi dicatur, quòd in illo, qui amat modò infinitò, sapientia velit, ut nullos ponat limites amori, quòdque in hoc solo sit esse sapientem, sapientem non esse. Non impendit ipse omnem suam divinam sapientiam, nisi ut luculenter demonstraret amorem suum, ita, ut semper verum sit, quòd JESUS Christus sapientissimè amet omne id, quod amat: Videtur tibi, ipsum patiendò & moriendò pro animabus nostris, amare illas nimium, adeoque judicìo tuò minùs sapienter. Sed ostendam tibi, quâ sapientiâ illas amet, & quâ stultitiâ nos illas despiciamus.

Ipsè solus est, qui tuam extraxerit animam è nihilo per creationem, ipse agnoscit illius valorem ac pretium, ipse novit excellentiam & capacitatem illi à se communicatam, ipse fecit illam spiritualem & æternam, insuper capacem, ut fruatur possessione DEI in æternitate beata, vel torqueatur crudeli privatione DEI in æternitate calamitosa. Immortalitas animæ tuæ est infinitudo quædam, quæ non cognoscitur nisi ab illo: duæ æternitates abyssus sunt magnæ, qua-

DEus solus
novit, quid sit
& quanti ponderis æternitas nostræ animæ.

rum profunditates nonnisi divini ipsius rimantur & penetrant oculi: possessio vel privatio DEI immensitates sunt bonorum vel malorum, quarum nonnisi ipse solus omne cognoscit pondus ac valorem. Et cum probè noverit, quid tua sit anima, quid sit æternitas, quid privatio vel possessio DEI in æternum: divina ipsius sapientia desuper ipsi format judicium, omnes hæc infinitudines valere tanti, ut infinitæ Majestatis DEUS incarnetur, annihiletur, patiat, propriamque suam sacrificet vitam, ut animæ huic sui pretiò sanguinis vitam obtineat æternam. Ad cujus executionem consilii à suo trahitur & potenter abripitur amore. Ecce quomodò sapienter amet, & amet modò infinitò.

Omnia hæc videntur tibi incomprehensibilia, è quòd non agnoscas tuæ conditionem animæ, nec valorem ipsius, nec excellentiam; non capis, quid sit æternitas, quia infinita est, & infinitum non capitur tuo capite: nec omnes homines, nec omnes Angeli simul èo pertingere possent unquam, ut cognoscant perfecte quid sit æternitas. Minus adhuc comprehendere tibi licet, quid sit possessio DEI: Cuncta hæc infinita ratione tuam superant cognitionem: ideoque homines cordi non habent, sive salvant, sive perdant suas in æternum

Aspicere
mo, quod
ciat DE
mam tu
benè h
ponder

Quia non
agnoscimus
valorem
stræ animæ
pondus
nitatis
nihilum
facimus,

num animas. Sed DEus id probe novit, & si terroris capax esset, ipsemet percelleretur horrore, ex aspectu cœcitatatis hominum, qui cum habeant animam immortalem; & nesciant momentum, quo ingredi debeant unam vel alteram æternitatem sibi præparatam seque expectantem, non magis de hoc cogitant, quàm si res ipsos non tangeret, vel exigui hæc esset ponderis ac momenti.

Aspice ô homo, quanti faciat DEus animam tuam, & bene hoc pondera,

Videtur modò, quomodò Sapientia DEI mirum in modum resplendeat in mysterio Incarnationis, tanquam in medio, quæ uti voluit ad persuadendum efficaciter hominibus, quòd infinita ratione plura æstimare debeant unicam suam animam, quàm omnes totius mundi & res & facultates. Aspice, ô homo, quanti DEus, quem adoras, tuam æstimet animam! Nonne fateris, ipsum infinitò modò esse sapientem, & decipi non posse in hac æstimatione sua? Ipse judicat, illam dignam esse ut descendat de cœlis in terram; ipse judicat, æternitatem ipsius esse negotium tanti ponderis, ut operæ sit pretium, quòd ipsemet descendat in persona, laboret, patiatur, moriatur, suam det sanguinem & vitam ad salvandum animam tuam. Ubi sunt ergò oculi tui? ubi est ratio tua? ubi iudicium tuum, quòd tam

parvi facias animam tuam, æternitatem tuam & salutem tuam, ut his omnibus attendas & intendas haud aliter, quàm negotiorum tuorum vilissimo ac despectissimo? Tu omnia hujus mundi æstimas crepundia; & videtur, nihili te propriam tuam pendere animam; nullum tam parvum tibi est negotium, cui solerter non invigiles, ut felicem sortiatur eventum; & magnum æternitatis tuæ negligis negotium, ita, ut parùm cordi id habeas, & quasi nunquam de ipso cogites. An infinita sapientia DEI fallitur, dum tanti facit & pendit ipsum? Nonne cernis, tuam esse stultitiam, quæ te obcœcat, dum nullà illius tangeris curâ?

Est verum, concludit nunc Seria consideratio hominis incipientis sapere. Medicus, fluctuandum hic non est; sapientia infinita DEI falli non potest in æstimatione, quam de mea concepit anima; mea me stoliditas obcœcavit hucusque; probe video, plura æstimandam à me animam meam, quàm totum simul universum, hocque solum id esse, cujus referat mihi. Eheu! quid feci vitæ meæ totius præteritæ tempore? Et quid superest mihi ex omnibus meis vanis, quibus infudavi, occupationibus? Si modò ingrediendum mihi foret in æternitatem (cujus securus non sum, cum illius me lateat hora) quæ

quæ ex duabus me exceptura esset? Non quæro, nisi quomodo fallam tempus meum, cum credam, non habere me, quod agam. Itane? Salus mea æterna nullum mihi sit, nullumque facessat negotium? Infinita sapientia Dei ex ea sibi fecit negotium tanti ponderis, ut toto vitæ suæ tempore se unicè occupaverit illo, quamvis ex eo nullum in se redundaret nec commodum nec emolumentum. Et ego, cum meâ tanti referat, ex ea mihi non facio negotium, tamque parùm illi invigilo, ut quando alia mihi non est occupatio, dicam, me nihil habere, quod agam; Nonnè sensu & ratione caream?

Eheu! si mundi totius tene-rem Sceptra, cunctisque regnis darem jura, quid hæc omnia prodesse mihi, meam si permitterem perire animam? quando centies milleni mundi meæ subessent curæ, nonnè futillis & in-

utilis hæc foret occupatio, cum in fine non relinqueret mihi nisi lassitudinem, nisi dolorem? unica hora, quam consecro animæ meæ, quam tribuo salutis meæ, majus incomparabiliter mihi tribuit, & affert commodum. O DEUS bone! O DEUS misericors! Oaperi oculos meos, ut videam, quanti meâ referat, quam olim referat anima mea sortem, quæ hætenus parùm mihi fuerat cordi, quæque satis unquam æstimari non potest. Illumina animam meam, sapientia adoranda, quam admiror in hujus magnitudine mysterii, quod operâ deditâ operatus es pro illa. Fac, videam omnium aliarum occupationum vanitatem, quibus hucusque insudavi, & intelligentiam mihi tribue magni illius effecti tui, quod meæ suggeret argumentum meditationi: *Quid Matth. 16 prodest homini, si universum mundum v. 26. lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur?*

ARGUMENTUM.

Reconciliatio ac consensus justitiæ & misericordiæ DEI in Mysterio Incarnationis.

ARTICULUS V.

IN summam rapuit universos admirationem sapientia Salomonis in eo, quod pronuntiavit, judicio, circa controversiam duarum matrum coram se litigantium de eodem infante, quem

quælibet sui esse juris prætendebat: nihilominus nullum adinvenit ipse nec medium, nec modum satisfaciendi ambabus. Excellentia sapientiæ ipsius, quæ tantam peperit admirationem, non-

Discept
miseric
& justit
eoram
nali di
Sapient